

Arrest

nr. 255 678 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 21 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is het Rijk binnengekomen op 16 november 2018 en vroeg asiel aan. De asielprocedure is nog lopende.

Op 9 september 2019 wordt zijn kind Y.A. geboren, van Belgische nationaliteit.

Op 23 september 2020 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van vader van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 18 maart 2021 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 maart 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5a lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2020 werd ingediend door:

Naam: Y.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: van Palestijnse herkomst

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: Al Mazra'AA

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde Y.. A. (RR.1...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° mits het de vader of de moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij die Belg die het recht op gezinshereniging opent te vergezellen of zich bij hem voegen.

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...). ' Overwegende dat artikel 41, §2 stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum.

Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een kaartje voorgelegd, kennelijk afgeleverd door Libanon op 2.08.2018 waarin is opgenomen dat betrokkene een Palestijn is die in Libanon verblijft, met een vertaling naar het Nederlands. De titel van het document is 'Kaart voor Palestijnse vluchtelingen', er staat geen geldigheidsduur op vermeld. Het betreft een intern Libanees document waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan gezien het geen reisdocument is waarmee betrokkene internationaal kan reizen, met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag en al zeker niet van een geldig paspoort overeenkomstig de bepalingen van art. 41, §2 van de wet van 15.12.1980, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80. Zijn verblijf dient te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende redenen:

Zoals reeds vermeld, maakt verzoeker een gezinskern uit met zijn Belgische zoon, Y. A..

Verder was verzoeker perfect in staat een geldig ideniteitsbewijs bij te brengen, voor zover hem deze vraag werd gesteld. Verzoeker heeft echter nooit de vraag gekregen om bijkomende bewijzen bij te brengen.

Tenslotte diende verzoeker alhier een verzoek in om internationale bescherming, in het kader waarvan de kans reëel is dat hij zal worden erkend als vluchteling, zeker gelet op de huidige rechtspraak van Uw Raad. Van zodra hij erkend zal zijn als vluchteling, zal het Commissariaat-Generaal hem de nodige identiteitsbewijzen kunnen afleveren.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954

van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met de gezinssituatie van verzoeker.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om stukken ter staving van zijn identiteit bij te brengen dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om verzoeker verblijf te weigeren. Minstens had zij dienen te wachten op het resultaat van de asielprocedure alvorens een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

D. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering van de bestreden beslissing."

2.2 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Verzoeker betoogt dat hij een gezinskern uitmaakt met zijn Belgische zoon, Y.A. Hij was perfect in staat een geldig identiteitsbewijs voor te leggen, voor zover hem deze vraag werd gesteld.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker op 23 september 2020 de gezinshereniging heeft aangevraagd met zijn Belgisch minderjarig kind en dit met toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt dat deze bepaling vooropstelt dat het moet gaan om de familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet mits het de vader of moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg, die het recht op gezinshereniging opent, vergezellen of zich bij hem voegen. Vervolgens wordt ook de feitelijke grondslag voor de weigeringsbeslissing aangegeven. De gemachtigde stelt meer bepaald vast dat verzoeker bij zijn aanvraag "een kaartje" heeft voorgelegd, afgeleverd door Libanon op 2 augustus 2018. Het betreft een intern Libanees document en het is geen

reisdocument waarmee verzoeker internationaal kan reizen. Verzoeker betwist dit niet. De vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag en niet van een geldig paspoort overeenkomstig de bepalingen van artikel 41, § 2 van de vreemdelingenwet is aldus niet kennelijk onredelijk noch op grond van onjuiste gegevens genomen. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze de schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk, nu de gemachtigde in alle redelijkheid heeft vastgesteld dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft voorgelegd.

Waar verzoeker betoogt dat hem de vraag niet werd gesteld om bijkomende bewijzen voor te leggen en dat hij in staat was een geldig identiteitsbewijs bij te brengen, kan hij niet worden bijgetreden.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 27 juni 2016, artikel 18). De Raad merkt op dat met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarden voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind op een duidelijke manier heeft gesteld en zelfs aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg hun identiteit bewijzen door middel van *“een geldig identiteitsdocument”*, terwijl het voor de ouders van een minderjarige Belg voorheen volstond om de identiteit aan te tonen met *“een identiteitsdocument”*. Verzoeker heeft op 23 september 2020 de aanvraag, met name de bijlage 19ter ondertekend waarin uitdrukkelijk het volgende wordt vermeld: *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 22/12/2020 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: Bewijs identiteit (attest CGVS)”*. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk beweren dat hij niet werd verzocht om een geldig identiteitsbewijs bij te brengen.

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet berust de bewijslast tot het voldaan zijn aan de voorwaarden van de verblijfsaanvraag bij de aanvrager. Het komt aan de verweerder toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Het is niet de taak van de verweerder om de verzoeker uit te nodigen om de leemtes in zijn aanvraag aan te vullen of om zelf op zoek te gaan naar de ontbrekende documenten. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs-)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoeker aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van zijn aanvraag. Hij diende dus zelf het nodige te doen om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag. Aan de gemachtigde kan het zodoende niet worden verweten dat hij enkel de voorgelegde stukken heeft afgetoetst aan de door de wet bepaalde vereiste en dat hij geen bijkomende bewijzen heeft opgevraagd bij de verzoeker. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In weerwil van verzoekers betoog heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat verzoeker gescheiden wordt van zijn kind. De bestreden beslissing bevat geen en gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde weigert het verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen aan verzoeker omdat er niet werd voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel heeft de beslissing evenmin gevolgen op vlak van de gezinssituatie van verzoeker. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet dienstig.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN